

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ)

Ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Ἀλλοδαπῇ Δρ. χρ 10

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Γ. Λαμπροδμή, διευθυντὸν
Ὀδὸς Ἰπποκράτους 5.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1902.

Τὸ κίνημα τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμητῶτου ἀπέτυγεν ἐν Μακεδονίᾳ. Αἱ τελευταῖαι ἐμάδες, ὅσας δὲν προέλαβον νὰ σαρώσωσι τὰ τουρκικὰ ἀποσπάσματα, φεύγουσι πρὸ τῶν νιφάδων τῆς χιόνος καὶ οἱ γειμῶν πιστότερος καὶ δραστηώτερος τῶν Τούρκων φύλαξ τῆς Μακεδονίας σκέπει νῦν τοὺς ἀτυχεῖς τῆς Μακεδονίας κατοίκους ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων ἐλευθερωτικῶν ἐπιθέσεων τῶν Βουλγάρων.

Ἀλλὰ τὸ κίνημα τοῦτο, ὡς μυριάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐπανελέσμεν, δὲν βαρύνει μόνον τοὺς ἀνεπιστήμους ἀρχηγούς τοῦ κοιμητῶτου, οὐδ' ὑπῆρξεν ἀπλῆ ἀπόρροια ἀνυπομόνων τάσεων πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ τῶν δυσκόλως συνεχομένων ἐπαναστατικῶν στοιχείων τῆς φιλοδόξου καὶ πολυταρχοῦ Ἑγεμονίας. Τοῦ κινήματος τούτου καὶ φανερά ὑπαίτιος εἶναι καὶ ἀκεραίως τὰς εὐθύνας φέρει αὐτὴ ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις, τοῦτο δ' ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἀσφαλὲς πειστήριον, ὅτι τὸ προσεχὲς ἔαρ ἡσυχος δὲν θὰ μείνῃ ἡ Μακεδονία.

Ἡ βουλγαρικὴ πολιτικὴ, καίπερ τυφλὴ καὶ ἀσυνειδήτος ἐν τῇ ἐπιλογῇ τῶν μέσων, ἔχει τὴν ἀρετὴν, ἣν πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν οἱ Ἕλληνες, νὰ ἦναι ἐνεία κατὰ πάσας τὰς μεταβολὰς τῶν κυβερνήσεων, καὶ ἐπίμονος, μὴ τὴν δὲ καὶ ἀνευ σκοποῦ δὲν ἤνοιξεν ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις τὰς ἀποθήκας τῶν ὅπλων τῆς, ὅπως ὅπλιση τὰ ληστρικά στήθη, ἅτινα ἐπέδραμον ἐκ παντοίων διευθύνσεων τὴν Μακεδονίαν καὶ ἅτινα, ὁσάκις ἀφῆγον αὐτὰ ἀκαταδίωκτα οἱ Τούρκοι, ἐπέδιδον τὴν ἀπελευθερωτικὴν ἀποστολὴν τῶν αἰχμαλωτίζοντα ἐπὶ λῦτροις γυναίκας καὶ φονεόντα ἀσπίλους εἰς τὸν Τούρκου, εἰτε Ἕλληνας εἰτε καὶ Σέρβους.

Ἐκοῦσα ἀκούσα σήμερον ἡ προσοχὴ τῆς κοινῆς τῆς Εὐρώπης γνώμης ἐστράφη πρὸς τὴν Μακεδονίαν, εἶναι μωρὸν δὲ νὰ ἀρνηθῇ τις, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι σπουδαιότατον κατόρθωμα τῆς βουλγαρικῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ὅπισθεν αὐτῆς κρυπτομένων σημαντικωτέρων παραγόντων.

Ἄμα τῇ πρώτῃ διαλύσει τῶν χιόνων καὶ αἱ ληστρικαὶ ἐμάδες θὰ ἐπιφανῶσι καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν ὁρίων, ὅσον δὴποτε δὲ ἡπία καὶ ἀναποδῆ τῶν Τούρκων ἡ καταδίωξις, ἡ ἐσχηματισμένη πρὸληψις τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης κατὰ τῆς ἀγριότητος τῶν ὁργάνων τῆς τουρκικῆς διοικήσεως, πρὸληψις ὅχι τοσοῦτον ἀδικος, ὡς γνωστὸν, δὲν θὰ ἀφῆθ' ἀνεμετάρλευτος ὑπὸ τῆς σλαυτικῆς διπλωματίας καὶ τὰ δεινοποθήματα τῶν Μακεδόνων ἐπιτηδεύει ἐξαιρέμενα σὺν τῇ κοινῇ γνώμῃ ἀδύνατον νὰ μὴ ταραξοῖ καὶ αὐτὴν τὴν διπλωματίαν τῆς Εὐρώπης.

Εἶναι ἄλλως πρόδηλον ἀπὸ τοῦδε τὰ γνωρίσματα τῶν ἀνησυχῶν τῆς διπλωματίας ταύτης. Οἰάνα τὴν ἀνατολικὴν μεσόγειον πρόσφατοι περίπατοι τῶν στόλων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας, οἱ φιθυρισμοὶ περὶ τῶν ἀξιώσεων τῆς Ρωσίας ὡς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν διάβασιν τῶν στενῶν τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ ἐπιδεικτικαὶ τῆς Σίπκας ἐφορταί, τὰ στρατιωτικὰ τῆς Σερβίας γυμνάσια, ἡ παρουσία τοῦ μεγάλου δυνάστη Νικολάου ἐν Κωνσταντινουπόλει, αἱ τρυφεραὶ δεξιώσεις τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ἐν Βιέννῃ, εἶναι φαιδρὰ προεόρτια τραγικωτάτων πανηγύρεων καὶ μόνον οἱ ἀναίσθητοι καὶ μόνον οἱ ἡλίθιοι ἢ οἱ ἔχοντες τοσοῦτον διεφθαρμένην τὴν συνείδησιν τοῦ κοινῶν συμφέροντος ὑπὸ τῶν μικροβίων τῆς ιδιοτελείας καὶ τῶν ποταπῶν φιλοδοξιών ἐνδέχεται νὰ μὴ βλέπωσι παρ' ἡμῖν, ὅτι τὸ 1903 εἶναι προωρισμένον νὰ συγκλονίσῃ τὴν κατάστασιν τῆς Ἀνατολῆς ἐκ θεμελίων καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀνατροπὰς, αἰτίνας οὐσιωδιστάς τινι καὶ δραστικωτάτην ἐπίδρασιν ὃ ἀσκήσωσιν ἐπὶ τῆς ιστορίας τῶν οἰκούντων τὴν Ἀνατολὴν ταύτην.

Τὶ πράττομεν ἡμεῖς πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κινδύνων τούτων; Πῶς παρασκευάζομεθα, ὅπως παραστῶμεν ἐστολὴν κατὰ τὰς πανηγύρεις ἐκείνας, εἰς αὐτὰ μόνον εἰσιτήρια εἶναι αἱ λόγikai καὶ τῆλεδολα, ἐκεῖνα φεῖ! ἅτινα ἡμεῖς δὲν ἔχομεν; Αἱ ἐκλογικαὶ φάλαγγες, αἰτίνας μετὰ τοσοῦτου ζήλου ἀξίου εὐγενεστέρων ἀγώνων συντάσσονται, ὅπως ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ

τῶν οὐδαμόθεν κινδυνευόντων θεσμῶν θὰ διαλυθῶσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν, ὅταν ἡ χῆσις ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν ὁρίων τὸ πρῶτον βουλγαρικὸν τηλεδόν, καὶ ἡ φυλὴ, ἥτις πρώτη δι' ἀπαράδειγματίστων ἡρωισμῶν καὶ θυσιῶν ἐκήρυξε τῆς ἐλευθερίας ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν τὸ Εὐαγγέλιον θὰ μείνῃ ἔχουσα ἐσταυρωμένους τὰς χεῖρας ἀπαθῆς, ἀσυγκίνητος, οἰκτρῶς συντετριμμένη ὑπὸ τῶν ἀτελευτήτων καὶ ἀκάρπων ἀγώνων περὶ συντάγματος καὶ θεσμῶν, ὅτινες ἐπλήρυσαν τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τριάντα καὶ ὀκτὼ ὅλων ἐτῶν;

Ἡ φυλὴ, ἥτις ἤγειρε διατορωτάτην τὴν φωνὴν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ἀνίσταται ἐκ τοῦ προαιωνίου τάφου καὶ εἰς εἰναι μία καὶ ἀδιάρητος ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Αἰμου μέχρι τοῦ Ταϊνάρου καὶ ἀπὸ τοῦ Δυρραχίου μέχρι τῶν βορείων κλιτύων τοῦ Ἀντιταύρου, ἐπέπρωτο νὰ παραιτηθῇ τῆς ὑψηλῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς τῆς καὶ νὰ κυλῆται εἰς τὰ τέλματα τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ ποταποῦ κομματισμοῦ, ὅταν οἱ προαιωνιοὶ καὶ ἀσπονδοῦντοί τῶν πολεμίων τῆς ἐμφανίζονται ὡς ἀρπαγες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν γνησιωτάτων χωρῶν τῆς;

Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τύχη τοῦ ὅλου ἑλληνικοῦ γένους, ἐὰν καὶ πάλιν, τὸ ὕστατον δ' ἤδη, οἱ ἀπὸ τῶν καλῶν ἀναδειχθέντες τῆς χώρας κυβερνῶνται, οἱ δὴποτε ἀν' ὧσι, λησμονοῦντες τὰς ἀπὸ δεκαετηρίδων ἀγγελίας τῶν μὴ ἀφαιρώσων συμμάχων, ἀλλὰ συμμάχους τὰς προσπάθειάς των, πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος καὶ μὴ ἐνισχύσῃ τὸν βασιλέα τῆς αἰρίας εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀναληθὲν ἔργον. Ἀλλ' ἂν ἡ τύχη τοῦ ἑλληνικοῦ γένους μὴ συγκινή τοὺς τὰ κοινὰ ἐν Ἑλλάδι πράττοντας, δὲν ἀνησυχεῖ αὐτοὺς ἡ ἰδία αἰσίων τύχη κατὰ τὰς κρίσεις ἐκείνας ὥρας; Δὲν φοβέει αὐτοὺς ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὰ πάντα κινδυνεύουν τὸ ἔθνος ὃ ζήτησιν ἐξίστασθαι θύματα καὶ εἰς μεταξὺ τούτων πρῶτοι θὰ εἶναι οἱ συγκεντρώσαντες τὴν προσοχὴν τοῦ ἔθνους ἐπὶ τὰ ἄκακα καὶ ἀκινδύνετα ἀθύρματα τῶν θεσμῶν, ἐν ᾧ ἔξωθεν ἐμυκάτο ἡ θύελλα, ἥς πάντες ἀντελαμβάνοντο καὶ πρὸς ἣν πεισιμόνως ἀναίσθητοι ἐφάνησαν μόνον οἱ πολιτεύμενοι;

ΟΙ ΕΞΟΙ ΠΕΡΙ ΗΜΩΝ

Τὸ ἰδιάζον γνώρισμα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ὁ βαρὺν Πέτρος Κουμπερτὲν, ὁ γνωστὸς Γάλλος λόγιος ὁ δυνάμενος δικαίῳ τῷ λόγῳ ἀνιδροτῆς τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων νὰ κληθῇ, ἐδημοσίευσεν ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ Φιγαρώ ἄρθρον περὶ Ἑλλάδος, ἐν ᾧ ἐκφαίνεται ἡ βαθεῖα μελέτη καὶ διὰ γνώσεως τῆς ἑλληνικῆς ιστορίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Παραθέτομεν τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὅχι διότι ἀποκαλύπτει ἡμῖν νέον τι, καίτοι μὲ τὴν συνήθη εὐστορίαν καὶ χάριν τοῦ γαλλικοῦ πνεύματος κατωρθώσων ὁ βαρὺν νὰ δώσῃ νέαν μορφήν εἰς τὰ κοινὰ καὶ ὁμόφωνα πορίσματα ἀμερολήπτων ἐρευνῶν, ἀλλὰ διότι εἰς τὸ νεαρὸν ἑλληνικὸν ἔθνος, παρ' ὃ αἱ ἰδέαι δὲν συνεπλήχθησαν ἀσφαλῆς καὶ ἀμετακίνητοι εἰσέτι, αἱ νηπιακαὶ δὲ τῆς μιμήσεως καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν θινέων τάσεις ἀπόλυτον ἀσχοῦσι τὸ κράτος, ἀναγκαιότητα εἶναι τῶν ξένων αἱ εὐμενεῖς περὶ αὐτοῦ κρίσεις. Τὸ ἄρθρον τοῦτο διὰ τὴν ταχίστην ἐξάντηλσιν ἐν Ἀθῆναις τοῦ σχετικοῦ φύλλου τοῦ Φιγαρώ ἠναγκάσθημεν νὰ παραλάβωμεν ἐκ τοῦ «Ν. Ἀστειως» κατὰ τὴν ἐν τούτῳ γενομένην μεταφράσιν, ἔχει δὲ οὕτω:

Εἰς ἡρωώμην ποῖον εἶνε τὸ σημαντικώτερον ἱστορικὸν γεγονός τοῦ 19ου αἰῶνος, δὲν θ' ἰδίσταζον ἀπνεύστοι, ὅτι εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1821.

Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν ποῖα θὰ ἦτο ἡ ἐκπληξίς μας, ἐὰν ἡμέραν τινα ὁ διοικητὴς τῆς Τύνιδος μᾶς ἐτηλεγράφε, ὅτι καρχηδονικὰ ἀτρεκτικὰ ἡματα ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἀπογόνου τινὸς τοῦ Ἀννίβα κατέλαβον τὴν Βιζέραν ἢ ἂν μᾶς ἤρχετο ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἡ εἰδοσις, ὅτι εἰς τὸ Μεξικὸν

στρατὸς τῶν παλαιῶν τοῦ κατοίκου ἀπεδίωξε τὴν φρουρὰν τοῦ προέδρου Πορφυρίου Διά! Ἡ κατὰ-πληξίς τῆς Εὐρώπης δὲν ὑπῆρξε μικρότερα ὅταν αὕτη τῷ 1821 ἐμαθεν, ὅτι ἡ νίκη τοῦ Βασιλεῖου καὶ ἡ ἀλυσίς τῆς Τριπολιέως ὑπῆρξαν ἔργον τῶν ἐπαναστατησάντων Ἑλλήνων.

Τῶν Ἑλλήνων; Ὑπῆρχον λοιπὸν ἀκόμη Ἕλλη-νες; Τί ὥραία πραγματικῶς ἀσπεύουσι! Ὁ Σαλαβερρὺ ἐβεβαίον ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι διετίοντο ὅτι ἦσαν τέκνα τῆς νεκρᾶς πλῆθς Ἑλλάδος, δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιαν δράκιν. ἀπὸ τοὺς ἥκιστα ἀξιολόγους αὐτοὺς «Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς» καὶ ἐπαναστάτων κατὰ τὸ φρονεῖν τῶν κυριάρχων τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Ἄλλος δὲ ὅχι βεβαίως ἀνόητος, ὁ Βιλλέλ, ἡρώτα κατὰ πλῆθος διὰ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὅποιαν ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῖ ἡ κοινὴ γνώμη, «ποῖον τάχα ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον ἡδύνατο νὰ κινήσῃ ὁ τόπος αὐτός».

Πραγματικῶς ἐφαίνετο κάπως δύσκολον νὰ δε-χθῇ τις διὰ μιὰ φυλὴν, πρὸ αἰῶνων ταπεινὰ ἦδη, καὶ τῆς ὁποίας τὸ πάτριον ἔδαφος εἶχον σαρώσει ἀλλοθιδοδόχοι, τῶσαι καταγίγδες καὶ εἶχον καταλάβει τόσος σκληρὸς κατακτητὴς, ἡδύνατο νὰ διατηρήσῃ μέχρι τῶν ἡμερῶν μᾶς τὸ αἷμά τῆς, τὴν πίστιν τῆς, τὴν γλῶσσάν τῆς καὶ τὸν θησαυρὸν ἐκείνων τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἐλπίδων, ὁ ὅποιος ἀποτελεῖ τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης τῶν δουλευόντων λαῶν! Οἱ σπάνιοι ταξιδιῶται οἵτινες ἐπισκέπτοντο τὴν Ἀκρόπολιν φυλαττομένην ὑπὸ Τούρκων φρουρῶν καὶ συνήντων εἰς τὰς στενωποὺς τῆς κά-τωθεν κοιμητικῆς πόλεως ἕνα λαὸν φουρτανελλοφύρον, δὲν ἐσκέπτοντο καὶ νὰ ζητήσουν μεταξὺ τῶν σμυρναίων ψυχῶν τὰ λείψανα τοῦ παρελθόντος.

Λησμονοῦντες τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν, τὴν ὅποιαν ἀπέκαλουν Βυζαντινὴν καὶ εἰς τὴν ὅποιαν διέδιδον μόνον τὴν Ἀνατολικὴν παράτασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, ἐθεώρουν τὴν Ἑλλάδα ἀποθανόνσαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς πτώσεως τῆς Κορίνθου. Ἐκτοτε ἡδύνατο βεβαίως νὰ παρακο-λουθῇσιν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος τῆς, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς τῆς δράσεως ἐπὶ τὸν κατακτητὴν τῆς, εἰς αὐτὸ τὸ ση-μεῖον ὅμως ἐχάοντο τὰ ἐθνικὰ τῆς ἰγν. Ἐπὶ τῶν μόνον αἱ ἰδέαι, οἱ ἄνθρωποι ὅμως εἶχον ἐκλείψει μαζὶ μὲ τὰ μνημεῖα.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἄλλως τε ἡ γῆ ἡ πῆ-στή δὲν εἶχεν ἀποκαλύψει ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὰ θαύματα τὰ ὅποια περιέκεινται. Ἦγνοῦτο ὅτι οἱ Δελφοὶ καὶ ἡ Ὀλυμπία, καὶ ἡ Ἑλευσίς καὶ ἡ Ἐπίδαυρος ἐπέζησαν ὑπὸ τὸ χῶμα καὶ ἡ ἐνθουσιώ-δης σκαπνὴν τοῦ Σχληρῆαν δὲν εἶχεν ἀκόμη ταρα-ξοῖ τὸν ὕπνον τῶν μαχητῶν μὲ τὰ χρυσὰ προσω-πεῖα. Ἦγνοῦτο ἰστίως ὅτι ὑπὸ τοὺς γυφίνους θό-λους τῶν πενιχρῶν ἐκκλησιῶν, ἱερεῖς ἀγράμματοι συνετήρουν ὑπὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς τῆς κανδήλας τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦ πατριωτισμοῦ, πατριωτισμοῦ ἀκε-ραίου, ὅστις διήκειν ἀπὸ τῆς Σπάρτης μέχρι τοῦ Βυζαντίου καὶ διεξεδίκε ἐπίσης τὸν Κωνσταντινὸν ἸΒ'. ὅσον καὶ τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Περικλέα.

Ἡ διαγωγή τῆς ἐπισήμου Εὐρώπης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρξε σκανδαλώδης. Ἐξ ἑπὶ πο-λείμου ἀνηλεοῦς δὲν κατῴρθωσαν νὰ προκαλέσουν τὸν οἰκτὸν τῆς. Αἱ πλείους τῶν Δυνάμεων ἤγνοντο ὑπὲρ τοῦ κατακτητοῦ καὶ μάλιστα τὴν ὑπεστήριζον κρυφίως. Ἀποπεμφθέντες σκαιῶς ἀπὸ τὸ συνέδριον τῆς Βερόνης οἱ Ἕλληνες ἀπεσταλμένοι ἐκρούσαν ματαίως ὅλας τὰς ὕψεις. Ἡ ἀφροσύνη ὑπερόχων ἄ ὁμων καὶ οἱ ἔρανοι τῶν φιλελευθέρων τῆς Δύσεως δὲν ἤρουν νὰ τοῖς ἐξασφαλίσουν τὴν νίκην. Καὶ τοῖς τὴν ἔδωκε μὲν τὸ Ναζάρτον, πόσον ἀργά ὁ-μως, ἀφοῦ περισσότερον ἀπὸ δύο ἔτη ἐδέχθη νὰ πρὸέλθουν διὰ ν' ἀναγνωρισθῇ ὁριστικῶς πλῆθος ἡ ἐλευθερία των. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν πάλιν «τρια-κόσαι» χιλιάδας Ἕλληνας ἀπωλείθησαν διὰ νὰ ἐξ-ασφαλίσουν τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἄλλας ἐξακοσίας χι-λιάδας, αἱ ὅποια ἀπέμειναν». Οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι ὅσον καὶ ἂν ἐπαναληθῶσιν τὸ ἀξίζουν, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μοναδικαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν.

Καὶ αὐτὴ δὲν ὑπῆρξεν ἡ πολεμικὴ προσπάθεια τοῦ λαοῦ ν' ἀναστῇ. Τὶ νὰ εἰπωμεν ὅμως περὶ τῶν εἰρηλικῶν προσπαθειῶν, αἰτίνας ἐπικλοῦσθησαν ταύτην; Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἀπεδείξαν ὅτι ἦσαν ἀ-ξιοὶ νὰ ζῶσιν ἐλευθεροὶ καὶ χωρὶς νὰ ἀποδεῖξουν τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ ἀπὸ τὴν Σπάρ-την, ἀπέδειξαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρείαν των. Ἐπὶ πολὺ ὁ κόσμος ἠρνήθη εἰς αὐτοὺς τὴν ἀριστο-κρατικὴν καταγωγὴν, τὴν ὅποιαν διεξέδικον.

Περὶ τῆς προκαταληγμένης ἐναντίον των, σο-φοὶ μύθοι ἐξῆλθον κακεντρεχῶς ὅλα τὰ χαρακτη-ριστικά, τὰ ὅποια τοὺς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τοὺς προ-γόνους των, ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια ἡδύ-ναντο νὰ καταστήσωσι πισυτόν, ὅτι οἱ ἐπὶελθόντες Σλαῦοι εἶχον τελείως ἐξοντώσει τὸν παλαιὸν ἑλλη-νικὸν πληθυσμόν. Μία εὐκόλος περιφρόνησις, μία εἰρωνεῖα δητικὴ συνοδὸς τὰς ἀρνήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα. Τὸ μικρὸν βασιλεῖον μὲ τὰς μεγάλας ἀξιώσεις ἔγένετο ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ.

Οὐδεὶς ἐσκέπτετο, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξερῶσθαι τὰ

αἰώνια χαρακτηριστικά τῆς φυλῆς ἀπὸ τὸ θλιβερόν ἐνδύμα, μὲ τὸ ὅποιον τὴν περιέβαλε μακρὰ καὶ καὶ τρομερὰ δουλεία. Καὶ τὸ ἐνδύμα ἐκεῖνο ἦτο ὡσεὶ τὸ σάβανον τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία καὶ ἐξελ-θοῦσα ἤδη τοῦ τάφου δὲν ἔσπρεν ἀκόμη ὅπως τῆς καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον τῆς ἔμεινε νὰ ἀπαλλαγῇ. Μόνον ὅτι τὸ κατῴρθωσι, εἶνε ἴσως τὸ ἐκπληκτικώτερον παντός, ὅτι δύναται νὰ ἐκπληξῇ. Καὶ δὲν ἡξέρει κανεὶς τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερο, τὴν ὕλην ἐπανάστασιν, τὴν γιγαντιαίαν ἐκείνην ὄθησιν, ἥτις ἀνῆγειρε τὸ ἔθνος καὶ τὸ ἐνίσχυσε ν' ἀποτινάξῃ τὰς νεκρὰς πλάκας ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ εἶχον θά-ψει—ἡ μᾶλλον τὴν ἡλικίαν ἐπανάστασιν τὴν ἐαρι-νὴν αὐτὴν ἀνανέωσιν, τὴν ἐκχείλισιν τοῦ χυμοῦ, ἡ ὁποία τόσον ταχέως τοῦ ἀπέδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φυσιογνωμίαν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν ἀναμνηστικὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἐνδόξου παρελ-θόντος. Οἱ ἐπίμονοι μαθηταὶ τοῦ Ἀμφοῦ καὶ τοῦ Φαλμεράιερ δύναται ἀκόμη νὰ ἐξουσιάζωσι τὰ κεί-μενα, νὰ σοφιστεύονται ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν, νὰ σπα-ταλῶνται εἰς σκληρὰς καὶ εἰρωνικάς περιγραφάς.—

Εἰς περίπατος ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, μία ἐκδρομὴ εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς ἢ τῆς Ἀχαΐας, ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωαν-νίου Α' ἀκούει ν' ἀνατρεφῶσι τὸ οἰκοδόμημα τῶν θεωριῶν των καὶ ν' ἀποκαλύψωσι τὴν ἰσχύοντα τῆς σατύρας των. Διότι ὅλα ταῦτα περιλαμβά-νονται εἰς τὸν λογαριασμόν τοῦ ἀρχαίου Ἑλλη-νισμοῦ. Πάθος διὰ τὰ πολιτικά καὶ ἐμπορικὰ ἀν-τιλήψεις, οἰκογενειακὴ ἡμέλια καὶ θορύβος εἰς τὴν Ἀγορὰν, φιλοξενία εἰλικρινὴς καὶ μυστικὴ φιλοπο-ψία, ὑπολογισμοὶ συμφεροντολογικοὶ καὶ ἐκλάμψεις γενναιωδούς, κοφούναι καὶ περισσεύει, ἀσάβητα καὶ ἐπιμονή, ἀνεκτικὴ ἐπιείκεια καὶ πατριωτισμὸς ἀμειλικτος, πάντα ταῦτα συντελοῦν διὰ νὰ μᾶς στρέψουν εἰς τὸν αἰῶνα ὅπως.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ὅστις ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλη-σίον τοὺς Ἕλληνας καὶ οἱ ὅποιοι πολλὸ ὀλίγον μοῦ ἐκαλοφῆρθησαν ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ εἰπω ὅτι τί-ποτε δὲν μὲ ἐξέπληξε τόσον, ὅσον ὅτι τοὺς εὗρον εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τόσον τοῦ δημοσίου ὅσον καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ὁμοίους πρὸς τοὺς προγόνους των, τῶν ὁποίων ἔχουν ὅλα τὰ ἐλαττώματα ὅπως καὶ ὅλας τὰς ὑπερόχους ἀρετάς.

Ἀποδώσατε εἰς τὴν χώραν αὐτὴν, τῆς ὁποίας ὁ ἡρωϊκὸς ἡμίφθις τόσον ἰσχνὸς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Εὐρώπη ἀδικος καὶ ἀπερίσκεπτος ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα νὰ ζῇσθαι χωρὶς νὰ τῆς παρᾷσχη καὶ τὰ μέσα, ἀποδώσατε εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τὸ ἔδαφος τὸ ὅποιον τῆς ἀνῆκει καὶ τὸ ὅποιον τῆς ἐπέδωκε τὸ Βερολίνον συνέδριον, πρὸ πάντων ὅμως τὴν Κρήτην, τῆς ὁποίας ὁ ἀποκλεισμός ἠνάγ-καζε πρὸ ἐβδόμητον δύο ἑτῶν τὸν πρίγκηπα Λεοπόλδον τοῦ Κοβούργου ν' ἀρνηθῇ τὸν ἑλλη-νικὸν θρόνον, δίδόν ὁ ἀποκλεισμός αὐτός—ἐγράφεν ὁ πρίγκηψ—«καθιστᾷ ἡθικῶς καὶ φυσικῶς ἀνάπρηον τὸ ἑλληνικὸν κράτος»... καὶ θὰ ἴδωτε τὴν μέγα καὶ εὐγενὲς δύναται νὰ κάμῃ τοιούτου λαοῦ, ἀπὴλ-λαγμένος τῆς πενίας, ἥτις τὸν θλίβει καὶ καθ' ἣς μὲ τὸσσην γενναϊότητα ἐπλάκασι! Ὡς γεννηθῇ ἡ φι-λολογία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐπανευρεθῶσι τὰ χα-ρακτηριστικά τῆς ἀκαταδίωχτοῦ νεότητος καὶ τῆς ἐσκεμμένης σοφίας τὰ ὅποια διέκριναν τὸ ἀρχαῖον τοῦ πνεύματος, ὅτε προπαρασκευάσει τὸ ὄργανον κα-θαίρων τὴν θαυμασίαν του γλῶσσαν ἀπὸ τὰς σκω-ρίας αἰτίνας τὴν περιέβαλλον, δι' ὑπομονητικῆς ἐρ-γασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέλαψε τοὺς τύπους τῆς ἀρ-χαίας ιδέας. Ἡ τέχνη εἰς ἄλλου ἢ ἀναδύσθη πάλιν ἐκ τῆς παρατηρήσεως προνομίου φύσεως τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες δὲν μετέβαλαν καὶ τῆς ὁποίας αἱ ὥραια γραμμὰ ἀπέμειναν πλύντονται πηγαὶ ἀμυ-νήτου ἐμπνεύσεως. ἴσως δὲ καὶ δραματικὴ τέχνη πλοῦσι καὶ κομψὴ ἐμπνευσθῇ ἀρμονικῶς ἀπὸ τὴν σημερινὴν ζωὴν τὰ θέματα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ θαῦμα θὰ εἶνε πλήρες. Καὶ ἂν ὅμως τοῦτο δὲν ἐπιτευχθῇ καὶ ἂν αἱ ἐλπί-δες, τὰς ὁποίας διαβλέπω, διαψευθ

παρά τη Πύλη, ή τουρκική κυβέρνηση δια σουλτανικού Ισλαμ ανέγνωσε επίσημως την τηλεσθεσησημένη ενταύθα τὸν προσεχὴ Μάρτιον ἐκθεσιν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν δὲ ἐγκυκλίου του τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Τουρκίας ἀπευθύνθησιν πρὸς ἀπάσας τὰς ἀρχὰς τῆς ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, διατάσσει αὐτὰς, ὅπως συστήσωσιν εἰς τοὺς ὑπάρχοντες τὴν συμμετοχὴν εἰς ταύτην εἰς οἰονδήποτε καὶ ἐν ἀνέκδοτον κλάδον.

Αἱ τουρκικαὶ ἐφημερίδες καὶ αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμεναι ἑλληνικαὶ ἐνθουσιαστικῶς ἐκφράζονται περὶ τῆς ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένης ἐπιτυχίας τῆς ἐκθέσεως.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐνέκρινε τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως κ. Καλλιπὸν διὰ τὴν ἀνέγερσιν διδασκαλείου δαπάναις τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου κ. Μαρσάλη ἀπὸ 250,000 δραχμ. Τὸ κτίριον θὰ ἔχη πρὸς τοὺς 25 μέτρων καὶ 34 βάθος, θὰ εἶναι δὲ τριώροφον καὶ θὰ ἔχη ἐντὸς τοῦ περιβάλλον αὐτοῦ μικρὸν ναὸν διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν τροφίμων διδασκαλιστῶν.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ἀντικῆς ἐφημερίδος ἐπισκεφθεὶς κατ' αὐτὰς τὸ νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν εἶδεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Τριαντάφυλλου πολυτελεστάτους στεφάνους φέροντας τὰς ἐπιγραφὰς τὸν μὲν:

Τῷ Μεγάλῳ τῆς Ἑλλάδος Ἀνδρὶ Χαρίλαῷ Τριαντάφυλλῳ. Οἰκογένεια Χ. τὸν δὲ Χαρίλαῷ Τριαντάφυλλῳ.

Τοὺς στεφάνους τοὺτους ἐξηκριβώθη, ὅτι κατέθηκεν ἀνὴρ ἐκ τῆς ἀλυτρώτου Ἑλλάδος καταγόμενος διεργασμένος οὐκ οὐ μόνον τὸ ἑαυτοῦ αἵματι, ἀλλὰ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν τῷ ἑλληνισμῷ, τοῦ ἔξω πρὸ πάντων, τὴν ἀμείωτον λατρείαν πρὸς τὸν μόνον καὶ ἀληθινὸν ἄνδρα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, οὗ ὁ θάνατος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνυπατάτων προσεπώρισεν τῇ Ἑλλάδι τὸ μέγιστον δὴ τοῦτο, ὅτι πρὸς οὐδέναι δύναται νὰ στραφῇ νῦν πολιτικὸν ἄνδρα μετ' ἐλπίδων.

Η ΥΓΕΙΑ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου ἀποκατέστη ἐντελὲς, δολοκλήρως δὲ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ κατῆλθε προχθὲς ἐκ Δεκελείας καὶ ἐγκατέστη εἰς τὴν Ἀθήναις ἀνάκτορα.

Η Α. Ε. ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴς ἡμῶν κ. Ν. Μαυροκορδάτος ἐξέθηκεν ἡδὴ ὑποψηφίοντα βουλευτὸν ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδρῶν, κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τοῦ ἐπὶ τοῦ Νοεμβρίου ἐπιβίβει τὰ ἀνακρίθρια αὐτοῦ τῷ Σουλτάνῳ καὶ ἀπέχεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνθαθέλει ἐπιδοθῇ εἰς τὸ νέον αὐτοῦ στάδιον ὁ δικαίως δυνάμενος νὰ κληθῇ πατριάρχης τῶν διπλωματῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ ἡλικίας λόγῳ καὶ ἀρετῆς καὶ δεξιότητος ἔνεκεν. Νῦν δὲ καταλείπει τὴν ἑδρὰν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβεύοντος καθίσταται εὐδιακριτότερον ποῖαν ἀπόβλεπον ὀφίσταται ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Ν. Μαυροκορδάτου ἡ διπλωματικὴ τῆς Ἑλλάδος ὑπηρεσία, διότι νῦν εὐχερότερον καταμετροῦνται αἱ ἐπιτυχίαι, ὅς ἦρε, καὶ αἱ φοβερότεραι δυσχερεῖαι, ὅς ὑπερεβήθησαν κατὰ μυρίων παλαιῶν προσκομιδῶν, ὅν μάλιστα τὴν ἀδυναμία καὶ τὸ ἀνίσχυρον τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ μεγάλα αὐτῆς δικαιώματα καὶ συμφέροντα. Τῶν συμφερόντων τούτων, ὡς γνωστὸν, πολέμοιο μόνον δὲν εἶναι οἱ Τούρκοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι παράγοντες, νῦν δὲ δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἀμερολήπτως τὰς πολιτικὰς τῆς πατρίδος ὑπηρεσίας τοῦ Ν. Μαυροκορδάτου ἀναλογιζόμενοι οὐχὶ τί ἀπολέσασμεν, ἀλλὰ τί ἐσώσαμεν ἐκ τοσοῦτον φοβερῶν κλυδωνῶν. Ὡς πρόσθετον δὲ μέτρον τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀνδρὸς δύναται καὶ τοῦτο εἶναι νὰ χρησιμεύσῃ, ὅτι ἀποροῦσα καὶ ἀμχανοῦσα στρέφεται ἢ τε κοινῇ γνώμῃ καὶ ἡ ὑπηρεσία ὅπως ἀνέβη τὸν κατὰ τὴν ἀντικαταστάτην. Τὸν κ. Μαυροκορδάτον ἀπερχόμενον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐπὶ δέκα τέσσαρα ὅλα ἐτὴ τοσοῦτον ἐνέμεινε καὶ τοσοῦτον ἀξιοπρεπῶς ἀντεπροσώπευε παρὰ τῇ κυβερνήσει τοῦ Σουλτάνου τὴν Ἑλλάδα συνοδεύουσιν ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς κοινωνίας τῆς βασιλείδος τῶν πόλεων, οὐχ ἥσαν δ' εἶναι τῆς αὐτῆς κοινωνίας ἡ θλίψις, ὅτι ἀπορριπίζεται τῆς ἐρίμου συζύγου αὐτοῦ κ. Ἐλενης Μαυροκορδάτου, ἥς ὁσαύτως ἡ ὁρᾶσις ἀπέβη πολλὰς εὐεργετικὰς εἰς τὴν αὐτὴν κοινωνίαν. Ἀναπληρωτὴς τοῦ κ. Ν. Μαυροκορδάτου μέχρι τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἀντικαταστάτου αὐτοῦ ἔσται ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς πρεσείας κ. Ἀρμάνδος Κ. Ποιτὴν, εἰς τὸν διακεκριμένον διπλωματικὸν ὑπαλλήλῳ, οὗ ἀνεγνωρισμένη εἶναι ἡ μακρὰ καὶ εὐδόκιμος ὑπηρεσία.

ΙΝΑ ΙΔΗΤΕ τὴν πολιτικὴν χρησιμότητα, ἣν μεταβιβάζεται ὁ θεομορφία κ. Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης κατὰ τοὺς πολιτικούς ἀγῶνας καὶ τὴν εὐλοκίαν, μετ' ἧς ζητεῖ τὰς νήφους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, παραθέτομεν ὡς δῆγμα τὸ ἐκ Τριπόλεως, ἐνθα νῦν διατρίβει, τηλεγράφημα τῶν φίλων του δημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Ν. Ἀστειῶς» τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1902 ἔχον οὕτω:

«ΤΡΙΠΟΛΙΣ, 15 Ὀκτωβρίου. Ἡ ἀπὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν γεωργῶν ποθουμένη εὐεργετικὴ βροχὴ, ἥτις ἐπῆλθεν ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τὴν περιουσίαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ἔπαισε καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ σήμερον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀρθρονόος, πρὸς μεγίστην χαρὰν

τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ, εὐλογοῦντος τὴν ἑλευσιν γρηγορὰν πολιτικὴν, ὡς προαγγέλλουσιν πάντοτε ἐθελῶν.

Καὶ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὑπάρχοντι παρηγορητικὰ καὶ θιασώτα, ἀνθρώπου ὅστις δὲν διαστᾷ, ἀρχομένου τοῦ Κ' αἰῶνος νὰ ἐκλαμάνῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὡς ζῶντα ἐν ἀμμοσφαιρῇ σκοτεινῇ καὶ προλήψει, οἷα περιέβαλε τὸς σκοτεινότητος τοῦ μεσαίωνα χρόνου. «Ψῆφισ, ἑλληνικὴ λαὸ, τὸν νέον Σαββαῖον» λέγουσιν οἱ ἀντίξιοι ὁπαδοὶ του, «διότι ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του ἐκεῖ φυτρώνει ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐδαιμονία!» Πόσον στενὴ εἶναι ἡ σχέση τοῦ σκοποῦ τοῦ τηλεγραφηματος τούτου πρὸς τὰ κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον γινόμενα καὶ τυφλοὶ οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο! Ἀλλὰ τοῦ τηλεγραφηματος τοῦτο θὰ ἴσῃ καὶ καλὴν διὰ τὸν λαόν, ὅπου νῦν φωνὴν τὰς κάλπας τοῦ κόμματος, ὅπου ἐκμεταλλεύεται μετὰ τοιοῦτον θράσους τὰς προλήψεις λαοῦ εὐγενούς καὶ κρείττονος τύχης ἀξίου.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐνέκρινε τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς τοῦ εἰς τὸ πιδίον τοῦ Ἀρεῶς ἄλλους, τὸ ὅποιον δὲν θὰ καταλάβῃ ὅσον ἀπ' ἀρχῆς ἀπεφασίσθη ἕκαστον στρεμμάτων.

Ἡ δὲ πρόκειται νὰ προεκταθῇ τοῦτο μέχρι τῆς θέσεως, ὅπου θ' ἀνεγερθῇ τὸ Πολ. Νοσοκομεῖον πλησίον τοῦ Ἐφηβείου, συμπεριλαμβανομένης οὕτω ἐντὸς τοῦ ἄλλους καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἐδελφίδων. Διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης τὸ ἄλλος τοῦτο θὰ καταλάβῃ 4000 στρεμμάτων ἑκτάσιν.

Ἡ «Μικρὰ Ἐφημερίς» τῶν Παρισίων γράφει, ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον ἐτοιμάζεται νὰ καταλάβῃ τὴν νήσον Διήμον, ἥτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔξοχον ἀγκυροβόλιον πλησίον τῶν Δαρδανελίων. Ἐὰν τὸ μέρος τοῦτο εὐρίσκει εἰς χεῖρας τῆς Ἀγγλίας προσθεῖται ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς, θὰ εὐρεθῇ εἰς μεγάλην δυσκολίαν ὁ ὅσως κὸς στόλος, καὶ ἂν ἐκνοσῶσι ἡ ἀκουσίως ὁ Σουλτάνος τὸν ἀφῆσιν νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Δαρδανελίων.

ΕΝ ΤΗ τελευταίῳ ἐκδοθείσῃ λογοδοσίᾳ τοῦ λήσαντος συλλογικοῦ ἔτους τοῦ ἐν Κωνσταντινὶ Ἑλληνικοῦ Φιλ. Συλλόγου, ἀνέγνωμεν ὅτι ἐκ τῶν ἡπειρωτῶν λογίων, ὁ μὲν κ. Μ. Παπανίκας ἀπέστειλε διαφόρους σπουδαίας μελέτας του, ξένας ὅμως πρὸς τὴν ἡπειρὸν, αἵτινες καὶ ἀνεγνώσθησαν ἐν συνεδρίᾳ τοῦ συλλόγου, ὁ δὲ κ. Δ' Α. Παναγιωτίδης ταρδὸς, περὶ οὗ παρατηρεῖ ὁ κ. πρόεδρος ὅτι ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ συλλόγου τούτου ἐργάζεται δοκιμωτάτα, ἀπέστειλε τὴν μελέτην του. «Ἡ Μονὴ Ραῖον» ἐν τῇ Μητροπόλει Παρναυθίας καὶ Φιλιατῶν ἥτις ἐπίσης ἀνεγνώσθη ἐν τῷ συλλόγῳ. Ἡ Μονὴ αὕτη, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἄλλοτε, κείται εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλαμᾶ ἀριστὰ παρὰ τὴν χωρίαν Καστρί καὶ Σιζοῦχας εἰς Τσιμουρογγίαν.

ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ἐν Καίρῳ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Ἑλληνικῆς ἀδελφότητος Καίρου», ἐξελέγησαν παρμηρεῖ: Πρόεδρος ὁ κ. Ἀνδρ. Φλαμπουράκης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Δ. Μαστραπᾶς, ταμίας ὁ κ. Κ. Ἀγγερινός, γραμματεὺς ὁ κ. Χ. Μεσσήνης καὶ σύμβουλοι οἱ κ. Ἀλ. Νικολακάκης, Ν. Μαγουλάς καὶ Ι. Πολίτης. Τὸ νέον διοικητικὸν τοῦτο συμβούλιον ἀνέθεσεν εἰς τὸν ταμίαν κ. Ἀγγερινόν ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου 2,000 φρ. Ὡς γνωστὸν δὲ μέχρι τοῦδε ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἔχει ἀποστείλει 3,100 φρ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ τηλεγραφικῶν ἐδήσεων μαθάνομεν, ὅτι συνδιαλλαγὴ ἐπῆλθε μεταξὺ τῶν Προέδρων τῶν δύο βουλευτικῶν κομμάτων Σαράφῳ καὶ Μιχαλιδῶν καὶ δι' οὗ τελευταῖος οὗτος ἀπῆλθεν εἰς Ἑδρὴν, ὅπως δόσῃ διαλέξεις ἐν Παρισίοις, Βιέννῃ, Λονδίῳ, μεταξὺ δ' εἶτα καὶ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως οὕτω διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τὴν συμπάθειαν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ.

ΚΑΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ τοῦ ἐθνικοῦ πρακτορείου τῆς 16 Ὀκτωβρίου ἡ Βουλγαρικὴ Βουλὴ ἤρρισε τὰς ἐργασίας τῆς νέας αὐτῆς συνόδου τυπικῶς καὶ ἀθροῦσως. Οὗ πρωτοπυροῦρος Δάνεξ ἀνέγνωσε τὸν ἡγεμονικὸν λόγον, ὅστις ἀνακοινεῖ, ὅτι αἱ σχέσεις τῆς Βουλγαρίας μετὰ τῶν Δυνάμεων εἶναι ἐγκάρδιαι, ἐξῆς δὲ τὸ αὐθιγα, ὅπου ὑπεγράψαν τὴν ἀναγνωριστικὴν ἐκτὴν τῆς Σίπκας καὶ ἐτόνισεν τὴν ἀνάγκην οἰκονομικῶν, στρατιωτικῶν καὶ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων.

Ἐπὶ τῇ τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ δροσερὸν Ἀθῶν περιουσίας του δ' ἀκαταπόνητος διευθυντῆς τῆς «Φωνῆς» τῶν Κυκλάδων κ. Κων. Πολύδαρος ἰδρυτῆς τοῦ πολιτικοῦ τούτου ὁργάνου, δι' οὗ ἐρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν οἱ ἀπανταχοῦ διεσπαρμένοι φίλοι τοῦ Ἀθῶν πελαγῆται.

τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ, εὐλογοῦντος τὴν ἑλευσιν γρηγορὰν πολιτικὴν, ὡς προαγγέλλουσιν πάντοτε ἐθελῶν.

Καὶ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὑπάρχοντι παρηγορητικὰ καὶ θιασώτα, ἀνθρώπου ὅστις δὲν διαστᾷ, ἀρχομένου τοῦ Κ' αἰῶνος νὰ ἐκλαμάνῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὡς ζῶντα ἐν ἀμμοσφαιρῇ σκοτεινῇ καὶ προλήψει, οἷα περιέβαλε τὸς σκοτεινότητος τοῦ μεσαίωνα χρόνου. «Ψῆφισ, ἑλληνικὴ λαὸ, τὸν νέον Σαββαῖον» λέγουσιν οἱ ἀντίξιοι ὁπαδοὶ του, «διότι ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του ἐκεῖ φυτρώνει ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐδαιμονία!» Πόσον στενὴ εἶναι ἡ σχέση τοῦ σκοποῦ τοῦ τηλεγραφηματος τούτου πρὸς τὰ κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον γινόμενα καὶ τυφλοὶ οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο! Ἀλλὰ τοῦ τηλεγραφηματος τοῦτο θὰ ἴσῃ καὶ καλὴν διὰ τὸν λαόν, ὅπου νῦν φωνὴν τὰς κάλπας τοῦ κόμματος, ὅπου ἐκμεταλλεύεται μετὰ τοιοῦτον θράσους τὰς προλήψεις λαοῦ εὐγενούς καὶ κρείττονος τύχης ἀξίου.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐνέκρινε τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς τοῦ εἰς τὸ πιδίον τοῦ Ἀρεῶς ἄλλους, τὸ ὅποιον δὲν θὰ καταλάβῃ ὅσον ἀπ' ἀρχῆς ἀπεφασίσθη ἕκαστον στρεμμάτων.

Ἡ δὲ πρόκειται νὰ προεκταθῇ τοῦτο μέχρι τῆς θέσεως, ὅπου θ' ἀνεγερθῇ τὸ Πολ. Νοσοκομεῖον πλησίον τοῦ Ἐφηβείου, συμπεριλαμβανομένης οὕτω ἐντὸς τοῦ ἄλλους καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἐδελφίδων. Διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης τὸ ἄλλος τοῦτο θὰ καταλάβῃ 4000 στρεμμάτων ἑκτάσιν.

Ἡ «Μικρὰ Ἐφημερίς» τῶν Παρισίων γράφει, ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον ἐτοιμάζεται νὰ καταλάβῃ τὴν νήσον Διήμον, ἥτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔξοχον ἀγκυροβόλιον πλησίον τῶν Δαρδανελίων. Ἐὰν τὸ μέρος τοῦτο εὐρίσκει εἰς χεῖρας τῆς Ἀγγλίας προσθεῖται ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς, θὰ εὐρεθῇ εἰς μεγάλην δυσκολίαν ὁ ὅσως κὸς στόλος, καὶ ἂν ἐκνοσῶσι ἡ ἀκουσίως ὁ Σουλτάνος τὸν ἀφῆσιν νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Δαρδανελίων.

ΕΝ ΤΗ τελευταίῳ ἐκδοθείσῃ λογοδοσίᾳ τοῦ λήσαντος συλλογικοῦ ἔτους τοῦ ἐν Κωνσταντινὶ Ἑλληνικοῦ Φιλ. Συλλόγου, ἀνέγνωμεν ὅτι ἐκ τῶν ἡπειρωτῶν λογίων, ὁ μὲν κ. Μ. Παπανίκας ἀπέστειλε διαφόρους σπουδαίας μελέτας του, ξένας ὅμως πρὸς τὴν ἡπειρὸν, αἵτινες καὶ ἀνεγνώσθησαν ἐν συνεδρίᾳ τοῦ συλλόγου, ὁ δὲ κ. Δ' Α. Παναγιωτίδης ταρδὸς, περὶ οὗ παρατηρεῖ ὁ κ. πρόεδρος ὅτι ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ συλλόγου τούτου ἐργάζεται δοκιμωτάτα, ἀπέστειλε τὴν μελέτην του. «Ἡ Μονὴ Ραῖον» ἐν τῇ Μητροπόλει Παρναυθίας καὶ Φιλιατῶν ἥτις ἐπίσης ἀνεγνώσθη ἐν τῷ συλλόγῳ. Ἡ Μονὴ αὕτη, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἄλλοτε, κείται εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλαμᾶ ἀριστὰ παρὰ τὴν χωρίαν Καστρί καὶ Σιζοῦχας εἰς Τσιμουρογγίαν.

ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ἐν Καίρῳ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Ἑλληνικῆς ἀδελφότητος Καίρου», ἐξελέγησαν παρμηρεῖ: Πρόεδρος ὁ κ. Ἀνδρ. Φλαμπουράκης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Δ. Μαστραπᾶς, ταμίας ὁ κ. Κ. Ἀγγερινός, γραμματεὺς ὁ κ. Χ. Μεσσήνης καὶ σύμβουλοι οἱ κ. Ἀλ. Νικολακάκης, Ν. Μαγουλάς καὶ Ι. Πολίτης. Τὸ νέον διοικητικὸν τοῦτο συμβούλιον ἀνέθεσεν εἰς τὸν ταμίαν κ. Ἀγγερινόν ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου 2,000 φρ. Ὡς γνωστὸν δὲ μέχρι τοῦδε ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἔχει ἀποστείλει 3,100 φρ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ τηλεγραφικῶν ἐδήσεων μαθάνομεν, ὅτι συνδιαλλαγὴ ἐπῆλθε μεταξὺ τῶν Προέδρων τῶν δύο βουλευτικῶν κομμάτων Σαράφῳ καὶ Μιχαλιδῶν καὶ δι' οὗ τελευταῖος οὗτος ἀπῆλθεν εἰς Ἑδρὴν, ὅπως δόσῃ διαλέξεις ἐν Παρισίοις, Βιέννῃ, Λονδίῳ, μεταξὺ δ' εἶτα καὶ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως οὕτω διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τὴν συμπάθειαν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ.

ΚΑΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ τοῦ ἐθνικοῦ πρακτορείου τῆς 16 Ὀκτωβρίου ἡ Βουλγαρικὴ Βουλὴ ἤρρισε τὰς ἐργασίας τῆς νέας αὐτῆς συνόδου τυπικῶς καὶ ἀθροῦσως. Οὗ πρωτοπυροῦρος Δάνεξ ἀνέγνωσε τὸν ἡγεμονικὸν λόγον, ὅστις ἀνακοινεῖ, ὅτι αἱ σχέσεις τῆς Βουλγαρίας μετὰ τῶν Δυνάμεων εἶναι ἐγκάρδιαι, ἐξῆς δὲ τὸ αὐθιγα, ὅπου ὑπεγράψαν τὴν ἀναγνωριστικὴν ἐκτὴν τῆς Σίπκας καὶ ἐτόνισεν τὴν ἀνάγκην οἰκονομικῶν, στρατιωτικῶν καὶ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων.

Ἐπὶ τῇ τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ δροσερὸν Ἀθῶν περιουσίας του δ' ἀκαταπόνητος διευθυντῆς τῆς «Φωνῆς» τῶν Κυκλάδων κ. Κων. Πολύδαρος ἰδρυτῆς τοῦ πολιτικοῦ τούτου ὁργάνου, δι' οὗ ἐρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν οἱ ἀπανταχοῦ διεσπαρμένοι φίλοι τοῦ Ἀθῶν πελαγῆται.

τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ, εὐλογοῦντος τὴν ἑλευσιν γρηγορὰν πολιτικὴν, ὡς προαγγέλλουσιν πάντοτε ἐθελῶν.

Καὶ ὅμως τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὑπάρχοντι παρηγορητικὰ καὶ θιασώτα, ἀνθρώπου ὅστις δὲν διαστᾷ, ἀρχομένου τοῦ Κ' αἰῶνος νὰ ἐκλαμάνῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὡς ζῶντα ἐν ἀμμοσφαιρῇ σκοτεινῇ καὶ προλήψει, οἷα περιέβαλε τὸς σκοτεινότητος τοῦ μεσαίωνα χρόνου. «Ψῆφισ, ἑλληνικὴ λαὸ, τὸν νέον Σαββαῖον» λέγουσιν οἱ ἀντίξιοι ὁπαδοὶ του, «διότι ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του ἐκεῖ φυτρώνει ἡ εὐτυχία καὶ ἡ εὐδαιμονία!» Πόσον στενὴ εἶναι ἡ σχέση τοῦ σκοποῦ τοῦ τηλεγραφηματος τούτου πρὸς τὰ κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον γινόμενα καὶ τυφλοὶ οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο! Ἀλλὰ τοῦ τηλεγραφηματος τοῦτο θὰ ἴσῃ καὶ καλὴν διὰ τὸν λαόν, ὅπου νῦν φωνὴν τὰς κάλπας τοῦ κόμματος, ὅπου ἐκμεταλλεύεται μετὰ τοιοῦτον θράσους τὰς προλήψεις λαοῦ εὐγενούς καὶ κρείττονος τύχης ἀξίου.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐνέκρινε τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς τοῦ εἰς τὸ πιδίον τοῦ Ἀρεῶς ἄλλους, τὸ ὅποιον δὲν θὰ καταλάβῃ ὅσον ἀπ' ἀρχῆς ἀπεφασίσθη ἕκαστον στρεμμάτων.

Ἡ δὲ πρόκειται νὰ προεκταθῇ τοῦτο μέχρι τῆς θέσεως, ὅπου θ' ἀνεγερθῇ τὸ Πολ. Νοσοκομεῖον πλησίον τοῦ Ἐφηβείου, συμπεριλαμβανομένης οὕτω ἐντὸς τοῦ ἄλλους καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἐδελφίδων. Διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης τὸ ἄλλος τοῦτο θὰ καταλάβῃ 4000 στρεμμάτων ἑκτάσιν.

Ἡ «Μικρὰ Ἐφημερίς» τῶν Παρισίων γράφει, ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον ἐτοιμάζεται νὰ καταλάβῃ τὴν νήσον Διήμον, ἥτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔξοχον ἀγκυροβόλιον πλησίον τῶν Δαρδανελίων. Ἐὰν τὸ μέρος τοῦτο εὐρίσκει εἰς χεῖρας τῆς Ἀγγλίας προσθεῖται ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς, θὰ εὐρεθῇ εἰς μεγάλην δυσκολίαν ὁ ὅσως κὸς στόλος, καὶ ἂν ἐκνοσῶσι ἡ ἀκουσίως ὁ Σουλτάνος τὸν ἀφῆσιν νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Δαρδανελίων.

ΕΝ ΤΗ τελευταίῳ ἐκδοθείσῃ λογοδοσίᾳ τοῦ λήσαντος συλλογικοῦ ἔτους τοῦ ἐν Κωνσταντινὶ Ἑλληνικοῦ Φιλ. Συλλόγου, ἀνέγνωμεν ὅτι ἐκ τῶν ἡπειρωτῶν λογίων, ὁ μὲν κ. Μ. Παπανίκας ἀπέστειλε διαφόρους σπουδαίας μελέτας του, ξένας ὅμως πρὸς τὴν ἡπειρὸν, αἵτινες καὶ ἀνεγνώσθησαν ἐν συνεδρίᾳ τοῦ συλλόγου, ὁ δὲ κ. Δ' Α. Παναγιωτίδης ταρδὸς, περὶ οὗ παρατηρεῖ ὁ κ. πρόεδρος ὅτι ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ συλλόγου τούτου ἐργάζεται δοκιμωτάτα, ἀπέστειλε τὴν μελέτην του. «Ἡ Μονὴ Ραῖον» ἐν τῇ Μητροπόλει Παρναυθίας καὶ Φιλιατῶν ἥτις ἐπίσης ἀνεγνώσθη ἐν τῷ συλλόγῳ. Ἡ Μονὴ αὕτη, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἄλλοτε, κείται εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλαμᾶ ἀριστὰ παρὰ τὴν χωρίαν Καστρί καὶ Σιζοῦχας εἰς Τσιμουρογγίαν.

ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ἐν Καίρῳ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς «Ἑλληνικῆς ἀδελφότητος Καίρου», ἐξελέγησαν παρμηρεῖ: Πρόεδρος ὁ κ. Ἀνδρ. Φλαμπουράκης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Δ. Μαστραπᾶς, ταμίας ὁ κ. Κ. Ἀγγερινός, γραμματεὺς ὁ κ. Χ. Μεσσήνης καὶ σύμβουλοι οἱ κ. Ἀλ. Νικολακάκης, Ν. Μαγουλάς καὶ Ι. Πολίτης. Τὸ νέον διοικητικὸν τοῦτο συμβούλιον ἀνέθεσεν εἰς τὸν ταμίαν κ. Ἀγγερινόν ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου 2,000 φρ. Ὡς γνωστὸν δὲ μέχρι τοῦδε ἡ Ἀδελφότης αὕτη ἔχει ἀποστείλει 3,100 φρ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ τηλεγραφικῶν ἐδήσεων μαθάνομεν, ὅτι συνδιαλλαγὴ ἐπῆλθε μεταξὺ τῶν Προέδρων τῶν δύο βουλευτικῶν κομμάτων Σαράφῳ καὶ Μιχαλιδῶν καὶ δι' οὗ τελευταῖος οὗτος ἀπῆλθεν εἰς Ἑδρὴν, ὅπως δόσῃ διαλέξεις ἐν Παρισίοις, Βιέννῃ, Λονδίῳ, μεταξὺ δ' εἶτα καὶ εἰς Ἀμερικὴν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως οὕτω διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ τὴν συμπάθειαν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῶν Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ.